

TÓTH TAMÁS MEGEMLEKEZÉSE VISSY KÁROLY GYÖRGY RAVATALA ELŐTT

2011. november 28., Budapest, Farkasrét

Tisztelt Gyászoló Család, kedves Barátaim!

Amennyire természetes dolog a minket körülvevő világban az elmúlás, legalább annyira nehéz szavakba önteni azt, amikor szeretett családtagunk, jóbarátunk, netán egy hozzánk közel álló kollégánk földi pályafutása véget ér. Sajnos azonban ma itt végső búcsút kell vennünk egy rendkívüli pályafutástól.

Közel hetvenhét év. Ennyi időt töltött köztünk szeretett barátunk, kollégánk Vissy Károly, sokunk Gyurija. Ez a hosszú idő pedig nem múlik el nyomtalanul, amit mi sem bizonyít jobban, mint az itt megjelent nagyszámú ember, akik eljöttek és megtisztelték jelenlétükkel ezt a szomorú gyászeseményt. Eljöttek azért, hogy elbúcsúzzanak egy olyan embertől, akit az elmúlt évtizedekben egy egész ország megismert és megszeretett; és aki a magyar meteorológia széleskörű megismertetésért és társadalmi elismerettségéért többet tett, mint bárki más ebben az országban. Hosszú éveken, évtizedeken keresztül hallhattuk a rádióban, nézhettük a televízióban azokat az időjárás-jelentéseket, amelyeket Vissy Károly neve fémjelzett, és amelyeken egész generációk nőttek fel. Ma, 2011. november 18-án talán nincs is olyan magyar ember, akinek ne jutna eszébe egy kedves gondolat arról a szakállas, kedves úriemberről, akitől estéről-estére megtudhattuk, hogy másnap kell-e magunkkal esernyőt vinni, vagy éppen azt, hogy miként öltözzünk.

Kedves Gyuri! Én is valahogyan így, tehát az OMSZ-os időjárás-jelentésekből szerettem meg a meteorológiát. Ugyan a mi személyes ismertségünk nem nyúlik vissza hosszú évtizedekre, de szerintem el se hinnéd, hogy milyen régen beszélünk először egymással. Még a pontos időpontjára is emlékszem: 1998. július 28. Természetesen, a közös szakmánk, a meteorológia adja a meg a választ a miértre. Idézni szeretnék az Országos Meteorológiai Szolgálat aznapi búltenjéből, Homokiné Ujváry Katalin kolléganőnk tollából: „Az esti, éjszakai órákban nyugat felől egy intenzív zivatarzóna érte el hazánkat, és egyre többfelé alakult ki záporosó, zivatar, helyenként jégeső is előfordult. A ma reggelig lehullott csapadék mennyisége ált. csapadéknyom és 22 mm között volt, de Sopronból 37, Mosonmagyaróvárról 132 mm-t jelentettek.” Miután ezt a rendkívüli csapadékot bementad a tv-ben, kb. fél órás, lakáson belüli ide-oda sétálgatás és tudakozódás után tárcsáztam az OMSZ-ot, és kértem, hogy kapcsoljanak téged. Sikerült. Igaz, először arról informálódtam - mint még épp csak általános iskolát végzett „zöldfülű” -, hogy miként lehet belőlem is egyszer meteorológus, de azért rövid szakmai kérdéseim is voltak a mosonmagyaróvári

eseményekkel kapcsolatban. Persze ezek után hosszú ideig nem történt semmi, de én csendben tovább formálódtam az általad és a kollégáid által interpretált időjárás-jelentéseken, és végül 2007-re az egyetemet is elvégeztem. Amikor hál' Istennek sikeresen elhelyezkedtem Országos Meteorológiai Szolgálatnál, te már nyugdíjas-ként csak az OMSZ stúdiójába jártál be. Persze az OMSZ-os kollégáktól hallottam nagyon sok pozitív dolgot rólad, de ezeket én személyesen csak onnantól kezdve tapasztalhattam meg, amikor elkezdtünk 2008. év végén együtt dolgozni. Az elhivatottságod már korábban, a kamera előtt nyilvánvaló volt számomra, azonban azt az igazi energikus karaktert, amely benned lakozott, csak a közös munka során ismerhettem meg. Igazi vezető egyéniség is voltál, mert mindig megláttad, megérezted a fejlődés útját, és ezt az irányvonalat mindvégig követted. A kitarásodat pedig siker koronázta, a személyiségednek köszönhetően pedig hatalmas dolgokat sikerült elérned, akár a lehetetlennek tűnő körülmények között is. De talán a legfontosabb dolgot még nem is említettem meg: az a mérhetetlen szakmaszeretet, amely az egyéniségedből csak úgy áradt, igazi példaként állítható bárki elé, s talán ez az a pont, ami miatt olyan igazi „vissykárolyos” időjárás-jelentések születtek, és ami miatt az amatőr meteorológusok számára a te személyed képviseli mai napig a csupa nagybetűvel írt METEOROLÓGUS szakembert.

Életed utolsó félévében sajnos egy gyógyíthatatlan betegség lett úrrá rajtad. De mégsem! Hosszú ideig legalábbis nagyon úgy tűnt számomra, hogy Te szinte tudomást sem akarsz venni róla, megpróbálsz ugyanolyan energikusan tovább vezetni az életedet, mint annak előtte. Hősiesen küzdöttél, helyt álltál, ahogy azt rajtad kívül rendkívül kevesen képesek megtenni. Képes voltál még közvetlenül a kemoterápia után is elbúcsúztatni kedves kolléganőnket, Bóna Mártit, ami a mérhetetlen akarat-erődről tett tanúbizonyságot. Az utolsó pillanatig dolgoztál, kitarítottál, és példát mutattál. Olyan példát, ami előtt én emelt fővel tisztelgek.

Most azonban itt állunk megtört szívvel, és könnyekkel küszködve búcsúzzunk tőled. Búcsúzzunk, de el nem feledünk. Személyed, a személyiséged továbbra is a szívünkben él. Bízom, bízunk abban, hogy ott fent, az égi tünemények között megtalálsz azt a nyugodt időjárást okozó anticiklont, amelyet messze-messze elkerülnek az időjárás frontok, de a helyi hatások következtében a reneszánszban oly jellemző szépidő-gomolyfelhők megjelennek, ám ezek csapadékot nem adnak, nem adhatnak.

Nyugodj békében!